

Den næste sag på dagsordenen var:

15) Forespørgsel nr. F 36:

Forespørgsel til socialministeren:

»Hvad kan ministeren oplyse om sagsbehandlingen i sager vedrørende børn anbragt uden for eget hjem, og hvordan vil ministeren sikre kvalitet og kontinuitet i sagsbehandlingen, samt at hensynet til barnets bedste er i centrum ved sagsbehandlingen?«

Af Anne Baastrup (SF), Eva Kjer Hansen (V), Sandy Brinck (S), Charlotte Dyremose (KF), Margrethe Vestager (RV), Line Barfod (EL) og Tove Videbæk (KRF).

(Forespørgslen anmeldt 24/1 2003. Fremme af forespørgslen vedtaget 29/1 2003).

Begrundelse

Anne Baastrup (SF):

Når man beskæftiger sig med sagsbehandlingen af børn, der er anbragt uden for eget hjem, så undrer man sig ikke sjældent over den manglende kvalitet, der ligger bag beslutningerne om det enkelte barn. Manglende kvalitet indebærer, at beslutning om anbringelse af det konkrete barn er båret af den enkelte sagsbehandlers individuelle skøn, ofte uden at sagsbehandleren har set det pågældende barn endsige talt med barnet.

Den type anbringelser betyder ikke sjældent, at visitationen af barnet sker på et mangelfuldt grundlag. Anbringelsesstedet får ofte en meget mangelfuld beskrivelse af barnet, og er det en plejefamilie, henvisningen sker til, kan det få meget alvorlige konsekvenser for såvel barnet som for familien.

Ikke sjældent hører man plejefamilier fortælle, at de fik henvist et barn, som ifølge kommunen stort set ikke havde nogen problemer. I parentes: Der var måske lige det der med forældrene, der drak for meget. Vi ser resultatet: Plejefamilien bryder sammen og må opgive, og barnet skal flyttes til et nyt sted. Det handler ikke om kontinuitet.

Kontinuitet er også vanskelig at holde fast i, hvis arbejdet med familien ikke sker samtidig med anbringelsen. Forældrene har ofte som overskrift for deres liv, at det alt sammen kommer til at gå, hvis bare barnet kommer hjem igen. Det betyder, at forældrenes fokus er rettet mod kampen mod kommunen og ikke mod kampen for at ændre på de forhold, der indebar og førte til fjernelsen.

En vellykket anbringelse må derfor ikke stå alene. Enten skal forældrene forstå, at denne anbringelse er for mange år, og deres projekt afgrænses til at være de gode deltidsforældre, eller også skal forældrene lære at mestre deres eget liv, så de bringes i stand til at hjemtage barnet for resten af barndommen. En vellykket ændring af en anbringelse skal altid indebære, at anbringelsesstedet hører i de beslutninger, der træffes vedrørende barnet. Det er anbringelsesstedet, der ved, hvordan barnets nuværende liv er, og hvad en ændring vil betyde.

Derfor er de historier, man hører om, at kommunen uden forberedelse af hverken barn eller anbringelsessted træffer beslutninger om ændringer af barnets fremtidige liv, overraskende.

Det var nogle få eksempler på den manglende kvalitet, vi ser i sagsbehandlingen, når det drejer sig om de alvorligst stillede og dårligst stillede børn, og hvor kommunerne tydeligt viser, at de ikke formår at håndtere denne her arbejdsopgave. Jeg ser derfor frem til socialministerens redegørelse for, hvordan hun vil sikre kvaliteten og kontinuiteten i den kommunale sagsbehandling i disse meget alvorlige sager.

Besvarelse

Socialministeren (Henriette Kjær):

Jeg vil gerne starte med at takke spørgerne for at rejse debatten i dag om et meget vigtigt område, nemlig indsatsen over for de anbragte børn og unge. Det er et vigtigt område af flere årsager:

Kl. 13.05

For de familier, børn, unge og forældre, det drejer sig om, er der tale om meget betydningsfulde indgreb over for mennesker, som tit i forvejen er i en meget sårbar situation. Derfor er det vigtigt, at området varetages på en måde, så der sker så få fejl som overhovedet muligt, og så indsatsen foretages med respekt for de mennesker, der er involverede.

Det er det første og vigtigste hensyn, når vi taler om anbringelser af børn og unge, men det er også et vigtigt område, fordi vi som samfund bruger rigtig mange ressourcer på det her arbejde, både menneskelige og økonomiske ressourcer.

Derfor er det vigtigt, at vi sætter øget fokus på, hvad der virker, så vi bruger de mange ressourcer rigtigt, og det gør vi ikke nu. Arbejdet bliver ikke gjort godt nok. Det viser alle undersøgelser.